

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Yvette Manassis Corporon
WHEN THE CYPRESS WHISPERS

Copyright © 2014 by Yvette Manassis Corporon
Published by arrangement with HarperCollins Publishers
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01034-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SVE BOJE DUGE

Ivet Manesis Korporon

Prevela Zvezdana Šelmić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Mojoj majci i bakama

*I sada, kad se spasoh mimo svaki nad
i sud, ja mnogo hvale bogu dugujem.*
Sofokle

Uvod

ERIKUZA
AVGUST 1990.

„*Geia sou, giagia!*“, doviknula je Dafne i potrčala niz drevne kamene stepenice. Prašnjavim putem stizalo se do plaže posle četiri stotine metara, ali za nestrpljivu dvanaestogodišnju devojčicu to je bilo suviše dugo. Trčala je čitavim putem, a zastala je samo jednom i samo na trenutak, da ubere kupinu sa žbuna pored puta; vočka je izgledala suviše krupna, sočna i slatka da bi je preskočila, čak i u najvećoj žurbi.

Spustila je peškir čim je pod nogama osetila pesak boje karamele. Nije zastala čak ni da izuje bele patike – stresla ih je s nogu dok je trčala ka vodi. Prvo levu pa desnu; nisu imale pertle. Dafne je odavno otkrila da pertle na patikama samo smetaju.

Na kraju je ipak usporila i nesigurno zakoračila, raširenih ruku, preko crnog kamenja duž same obale. Kratko je jeknula kad je bosim stopalima prvi put osetila prijatni dodir Jonskog mora.

Nastavila je dalje, sve dok joj voda nije dosegla do polovine butina. Podigla je obe ruke iznad glave, dok su joj prsti nestrpljivo poigravali, povila kolena, a onda se izdigla na vrhove prstiju i skočila, izvivši se u savršen luk. Kad je konačno čitava bila u svežoj i bistroj vodi, otvorila je oči.

Bili su tu, baš kao i prošle godine – njeni nemi podvodni drugovi. Dafne se nasmešila kad je ugledala crne bodljikave morske ježeve, a onda je zamahnula rukama i nogama da bi se okrenula i pogledala krupne prilepke pričvršćene za podvodno stenje. Kuda god da pogleda, videla je ribe, mnoštvo riba raznih oblika i veličina, čija imena je znala samo na grčkom. *Tsipoura*. *Barbounia*. Nikad nije ni pomislila da sazna kako bi se zvale na engleskom; zašto i bi? Ionako je niko od dece kod kuće nije pitao gde je provela leto ili kako se zove koja riba. Zapravo, retko da su joj se ikada obraćali.

Ostala je u vodi satima, ronila je, plivala i sanjarila. Nijednom nije osetila usamljenost ili strah što je potpuno sama. Nije ličila na druge devojčice, koje su strepele od onog što vreba ispod površine. Volela je da bude ovde, sama u svom tihom malom zalivu. More je nikad nije osuđivalo; uvek ju je rado dočekivalo, čak i pozivalo. Moru nije bilo važno što je Dafnin nasleđeni kupaći kostim suviše veliki, što je istegljen na tek stečenim oblinama rođake Popi. Nije mu bilo važno što čak i sada, hiljadama kilometara daleko od pečenjare, Dafnina kosa još uvek ima tvrdoglavi miris masti.

Ovde ništa od toga nije bilo važno. More ju je dočekivalo i pročišćavalo svakog leta, i sve je postajalo novo, sveže i čisto. Dafne je uvek zamišljala obalu i stenje koje je štrčalo s obe strane zaliva kao zaštitničke ruke, koje je miluju i čuvaju bazen u kome će samo ona plivati. Ovde se osećala bezbednom od svih tajni otvorenog mora i od pogleda devojčica čija je pegava koža mirisala na losion od jagode.

Čak i kad je osetila grčeve u mišićima i kad su je pluća zapekla od predugo zadržavanog daha, još uvek nije bila spremna da ostavi svoje vodeno igralište. Samo se obrnula na leđa, plutajući, i zagledala se u nebo, nezamislivo plavo i prošarano lakim, paperjastim oblacima – oblacima koji su Dafne ličili na nežne svilene niti koje krase savršenstvo nebesa.

Nikakvo čudo što se Atina naljutila. Sigurna sam da su Arahnine niti baš tako izgledale, pomislila je kad se setila bakine priče o

uobraženoj devojci koju je boginja pretvorila u pauka, jer se usudila da se pohvali kako prede lepše od same boginje. Dafne se nasmešila, ponavljajući priču u sebi dok je prstima lupkala po vodi i pravila talase koji su je zapljuskivali.

Posle nekog vremena pogledala se i primetila jasne znake da je ponovo predugo ostala u vodi. Ma koliko volela da zamišlja sebe kao jednu od onih morskih nimfi koje su, prema legendama, plivale i ludirale se u ovim vodama, ostala je žalosna činjenica da je ipak samo smrtnica. Njeni inače maslinasti prsti postali su sivkastobeli, a koža joj se naborala. Bilo je vreme za povratak na kopno.

Dok je sakupljala sve što je razbacala po plaži, pogledala je na sat i videla da je petnaest do dva, još kasnije nego što je mislila. Jaja* je svakako spremila ručak i sad sigurno korača verandom tamo-amo, čekajući da se njena voljena unuka vrati.

„Jaja će me ubiti“, rekla je Dafne, iako je niko nije mogao čuti. Ili jeste? Osvrnula se po maloj plaži, stojeći potpuno mokra na pesku. Obuzelo ju je vrlo čudno osećanje, kao da je neko gleda, kao da negde izdaleka čuje nekoga. Kao da je neki ženski glas pevušio... tiho i poznato, ali toliko nečujno i neuhvatljivo da Dafne nije bila sigurna o čemu je tačno reč.

Ponovo se okrenula ka moru i podigla peškir da ga istrese. Zatorila je oči da se zaštiti od peska i zamahnula peškirom, koji je zalepršao na povetarcu kao galeb u letu. Iznenada se vetar pojačao i postao hladan na njenoj vlažnoj koži. Ukopala se petama u pesak da ne bi pala i čvršće stegnula peškir koji je sada lepršao kao zastava na zimskom vetru.

Još uvek žmureći zbog peska, koji ju je bockao po licu, začula je obližnje čempresovo drveće kako šuška dok je vetar hujao kroz granje i pomerao lišće. Ukočila se. Eno... eno ga. Čula je. Sada je bila sigurna. Mora da je to! Pustila je peškir i otvorila oči da vidi kako ga zefir nosi duž plaže. Znala je da je ovog puta čula..

* Gr. γαγιά (latinizovano *giagia*), izg. *jaja* – baka. (Prim. kor.)

Srce joj je ubrzano tuklo. Da li je moguće? Da li je, najzad, stvarno moguće? Otkako zna za sebe, baka joj je pričala legendu o šapatu čempresa. Prigušenim glasom punim poštovanja, jaja je tvrdila da čempresi imaju tajni jezik koji putuje između stabala blagim jutarnjim vetrom i utišava se kada nastupi popodnevni mir. Mnogo puta je čvrsto zagrlila Dafne i tražila od nje da sluša. Dafne je svaki put pokušavala da čuje istine o kojima su, po bakinim rečima, čempresi govorili i tajne koje šapuću na vetru, ali nikad nije uspevala.

Molim vas, molim vas, recite mi, pomislila je. Razrogačila je oči od nade i iščekivanja. Prinela je ruke srcu i zadržala dah kako bi mogla da oslušne još jednom bez ikakvog ometanja, da bude sigurna. Okrenula se licem ka mestu odakle joj se činilo da je čula glas, najdaljem delu zaliva, gde je grupica čempresa rasla u gustišu toliko zapletenom da čak ni ona nije pokušavala tuda da prođe. Osećajući vrtoglavicu od predugog zadržavanja vazduha, Dafne je čekala i nadala se.

Ovog puta nije čula ništa osim krčanja iz svog stomaka.

Na kraju je morala da izdahne, a mršava ramena su joj se opustila od dubokog razočaranja.

Uzdahnula je i protresla crne kovrdže, prskajući vodu na sve strane. Ne вреди. Nema pesme. Ni priče. Nema prekrasne žene koja bi joj se obratila. Nema odgovora na sve životne tajne, koje će ubrati iz vazduha kao kupinu. Čula je samo obične zvuke šuštanja granja i lišća na vetru.

Iako su tvrdoglavo ćutali, Dafne je znala da joj listovi ipak nešto govore.

Kažu mi da je vreme da idem kući.

Navukla je patike na stopala prekrivena peskom.

Jaja me čeka. Vreme je da idem kući.

1

KRF

SADAŠNJOST

„Tu si!“ Popin glas je odjekivao aerodromom kad je raširila ruke i potrčala preko terminala. Odgurnula je grupu tek pristiglih turista i zgrabila svoju omiljenu rođaku u čvrst zagrljaj. „O bože, vidi ti nju! Otkuda si tako smršala? Pile koje sam juče pravila za večeru bilo je krupnije od tebe.“

Dafne je spustila torbe tek tako, nasred izlazne rampe za dolazne letove. Čula je uzvike i psovke ostalih putnika, koji su morali da zaobilaze prtljag, ali nije marila. Ni najmanje. Prošlo je šest godina otkako je poslednji put bila ovde, šest godina od njenog poslednjeg dolaska u Grčku, i nije htela da čeka ni trenutak pre nego što se prepusti toplom i nestrpljivom zagrljaju rođake, uprkos protestima drugih putnika. Popina i Dafnina baka bile su sestre, a Popi i Dafne oduvek su bile bliske. Popina baka umrla je dok je ova još bila beba. Jaja ju je spremno preuzela, podigla je i volela kao da joj je rođena unuka.

„Jedva sam dočekala da te vidim“, uzviknula je Dafne. Raširila je vitke izvajane ruke i pustila da je Popi obujmi zagrljajem.

Popi je zacičala. Stajale su načas zagrljene, a onda ju je Popi pustila i odmakla se da bolje osmotri Dafne.

„Mršava da... ali i prelepa. O, Dafne, tvoj Stiven je srećan čovek. Bićeš stvarno divna nevesta.“ Popi je veselo pljesnula rukama, a onda je zastala i začkiljila, nagnuvši se da bolje vidi. „Izgledaš drugačije.“

„Smršala sam.“

„Ne. *Drugačije*“, naglasila je Popi i zagledala joj se u lice.

Dafne je dotakla rukom nedavno ulepšan nos. Smejala se operaciji zajedno sa Stivenom, nazvala ju je hirurškim vidom etničkog čišćenja. „O, da. Nos. Sredila sam ga.“

„Sredila? Bio je slomljen?“

„Ne, samo prevelik.“ Dafne se i sad nasmejala. Popi je nehotice dotakla svoj tipičan grčki nos.

„Bilo mi je teško da noću dišem, a doktor je rekao da će ovo pomoći.“

Popi nije trebalo drugo objašnjenje. „Moja rođaka udaje se za bogatog Amerikanca. Možeš da kupiš šta god poželiš, čak i nov nos.“ Nasmejala se. „Veoma se radujem zbog tebe, Dafne. Hajde, uštini me pa da malo tvoje sreće pređe i na mene, dobro? Za mene u Grčkoj nije ostalo valjanih muškaraca.“ Pritom je ljutito pljunula na pod.

Dafne je ova dramatičnost bila zabavna, ali znala je da u svemu ima i zrnca istine. Popi su bile trideset četiri godine, i kako je bila neudata, po grčkim merilima važila je za usedelicu. Povremeno se zabavljala s ponekim, ali niko joj nije bio zanimljiv duže od nekoliko nedelja. Ali ma koliko Popi volela da se žali na nedostatak muškaraca, nije ličila na druge žene sa ostrva, koje su rado spuštale nivo očekivanja kako bi našle kakvog-takvog muža. Popi je, kao i njena rođaka Dafne, uvek želela nešto više.

Dafne je posegnula iza sebe i izvukla petogodišnju Eviju koja joj se krila iza suknje. „Popi, ovo je Evija.“

„Ajooooj! Pravi anđeo!“, ciknula je Popi još glasnije. Zavukla je obe ruke u tašnu i krenula da pretražuje, saginjući se prema devojčici. „O, pa gde je sad? Znam da je tu negde!“, mrmljala je preturajući po ključevima, paklicama cigareta i omotima od čokoladica, koji su ispunjavali njenu ogromnu smeđu tašnu.

Evija nije rekla ništa. Gledala je krupnu nepoznatu ženu, nekako vrlo nalik na njenu mamu. Čvrsto se držala Dafne za ruku, pokušavajući da se ponovo skloni iza nje.

„Dobro, malo si stidljiva. Ništa ne smeta“, rekla je Popi. Najzad je našla ono što je tražila: malog plišanog psa. „Mislila sam da bi ti se dopao.“

Evija se potpuno promenila čim je ugledala psa. Ustezanje je ne-tragom nestalo i krenula je ka Popi. Široko se nasmešila kad je uzela novu igračku i čvrsto je zagrlila.

„Kako se kaže, Evija?“, podsetila ju je Dafne.

„Hvala“, poslušno je rekla devojčica.

„Evija, ja sam rođaka tvoje mame. Zovem se Penelopa, ali možeš me zvati Popi, tetka Popi.“ U Americi bi Popi bila Evijina rođaka, ali u Grčkoj je važila za tetku. Sa Grcima je tako: smatra se da mora postojati jasna podela između generacija. Osloviti nekoga sa *theia* ili *theios* – tetka ili ujak – više je bilo znak poštovanja nego srodstva.

„Znam, čudno ime“, nastavila je Popi. „Ali dala mi ga je tvoja mama. Sram te bilo, Dafne.“ Popi je podigla pogled i uperila punačkim prstom u rođaku pre nego što se ponovo obratila Eviji.

„Kad smo tvoja mama i ja bile male, kao ti sada“, nastavila je i kucnula Eviju po vrhu nosa, „moja porodica je došla na nekoliko godina u Njujork. Tvoja mama i ja smo se mnogo, mnogo zavolele. Kao sestre.“ Popi se široko nasmešila. „Tvoja mama se trudila, stvarno jeste, ali nikako nije uspevala da izgovori moje ime. Pe-ne-lo-pa. Umeš li ti da kažeš: Penelopa?“

„Pe-ne-lo-pa“, ponovila je Evija.

„Savršeno!“ Evija je od ove pohvale bukvalno porasla nekoliko centimetara.

„Ali tvoja mama“, Popi je prišla malo bliže Eviji, „tvoja mama nije bila tako savršena. Prosto nije uspevala da izgovori. Pa je počela da me zove Popi. Sad me svi tako zovu.“

Evija je pogledala mamu. „Mama, ti si nekad bila mala?“

„Da, Evija. Jesam, ali to je bilo veoma, veoma davno.“ Dafne je pogledala svoju ćerku, prisećajući se da je nekada i sama bila tako mala, tako nedužna, tako željna da sluša priče koje bi odrasli hteli da ispričaju.

„Hajde, idemo.“ Popi je ustala i otresla aerodromsku prašinu s crne suknje. „Idemo pravo u stan, da se istuširate i malo odmorite. Jesi li umorna, Evija?“

Devojčica je zavrtila glavom i podigla mali roze kofer.

„Zapravo smo se naspavale u avionu“, rekla je Dafne dok su prikupljale prtljag. „Putovale smo prvom klasom. Tamo se sedišta pretvaraju u krevete. Mislim u prave krevete, skroz ravne, da stvarno ležiš.“ Dohvatila je ručke dva velika crna kofera sa točkićima, a pod mišicom je držala belu kesu za odeću u kojoj joj je bila venčanica.

„Čekaj da ti pomognem. Ja ću to uzeti“, rekla je Popi i uzela venčanicu.

„Kolika razlika od vremena kad smo bile male, a, Popi?“

„Da, razlika zbog bogatog muža Amerikanca“, frknula je Popi. Pružila je ruku Eviji. Devojčica je malo oklevala, ali ipak je prihvatila tetkinu ruku.

Dok su prolazile kroz terminal, Popi je nastavila. „Moram i ja da nađem muža. Bogatog Amerikanca. A ti ćeš mi pomoći, važi?“

„Misliš, nekog kao Stivena?“, upitala je Eviju.

Popi je klimnula glavom. „Da, baš kao Stivena. Želim lepog i bogatog Amerikanca koji će me zasmejavati i s kojim ću biti srećna.“ Zagolicala je Eviju po dlanu.

Popi i Evija pošle su napred, držeći se za ruke. Dafne je ostala nepomična na zagušljivom terminalu, okrećući oko prsta dijamantski prsten, gledajući ćerku i rođaku kako prolaze kroz pokretna vrata napolje, na krfsko sunce. Taman je krenula za njima kad se začuo zvuk mobilnog telefona negde u dubini tašne. Neko vreme ga je tražila, ali našla ga je taman pre nego što će se aktivirati govorna pošta.

„Geia sou, pozdrav s Krfa!“

„Pa, vidim da ste stigle. Zdrave i čitave, nadam se.“ Bio je to Steven, zvao je iz Njujorka.

„Zdrave i čitave, i željne da i ti budeš ovde“, odgovorila mu je, nameštajući telefon između ramena i glave, pa je uzela kofere i krenula napolje, na suhu vrelinu ostrvskog popodneva.

Dafne i Evija zadovoljno su posmatrale predele tokom desetominutne vožnje do Popinog stana u Kerkiri, najvećem gradu na Krfu. Rođake su pokazivale Eviji najvažnija mesta.

„Vidiš li ono malo zeleno ostrvo tamo u moru?“, upitala je Dafne, pokazujući kroz prozor.

„Da, vidim.“

„To je Pontikonisi.“

„Šta to znači?“

Popi ih je prekinula. „Rođako, jasno mi je da ne govori tečno, ali nemoj mi reći da uopšte ne zna grčki!“ Odvojila je pogled od puta da kratko pogleda Dafne.

Dafne je odlučila da je ignoriše; odgovorila je ćerki.

„To znači Mišje ostrvo, dušo. Vidiš li onu dugu belu stazu koja vodi do starog manastira? Kažu da liči na mišji rep.“

Dafne se nasmejala kad se setila da je kao dete verovala kako se ostrvo tako zove jer na njemu žive džinovski miševi. Kao tinejdžerka oduševila se kad je saznala da se tu nasukao Odisej, onaj iz „Odiseje“. Volela je da odlazi na ostrvo, da šeta drevnim stazama i sanjari pod veličanstvenim čempresima – još uvek se pitajući da li će joj najzad šapnuti svoje tajne. No, šapat čempresa, baš kao i priča o Odisejevim putovanjima, na kraju su ipak ostali samo ostrvska legenda.

„A ono tamo, to je moj kafe“, pokazala je Popi ka prostranoj terasi duž obale, gde je već deset godina radila kao konobarica. Stolovi su bili puni turista i meštana. „Evija, doći ćeš ovde, a ja ću ti napraviti

najveću i najfiniju porciju sladoleda na čitavom Krfu. Biće velika kao tvoja glava i imaće ne jedan, nego dva preлива, samo za tebe.“

„Stvarno, veliki kao glava?“ Evija se uhvatila za glavu, pokušavajući da zamisli kolika će biti ta obećana porcija.

„Ako ne i veći“, nasmejala se Popi, gledajući Eviju u retrovizoru.

„Je li ono tamo dvorac?“ Evija je poskočila u sedištu, pokazujući ka staroj krfskoj tvrđavi na vrhu sivog isturenog grebena.

„Da, to je naša tvrđava“, odgovorila je Popi. „Sagrađena je veoma, veoma davno, da štiti ostrvo od gusara.“

„Gusara!“, povikala je Evija, sva uzbuđena. „Ovde ima gusara?“

„Ne, više ih nema, Evija“, umirivala ju je Popi. „Ali mama mi je pričala da, ako noću ideš kroz tvrđavu, ponekad možeš čuti duhove.“

Dafne se nakašljala kako bi upozorila rođaku da ne nastavlja, ali nije vredelo. Popi je pričala dalje.

„Rekla je da se ponekad mogu čuti duše kako mole za milost, da ih poštede. Čak i mala deca koja plaču za majkom.“

Evija je zacvilela.

„Evija, dušo, to su samo glupe ostrvske priče“, žurno je rekla Dafne. „Ne plaši se.“ Ionako se brinula da će, zbog vremenske razlike, Evija imati problema sa spavanjem. A sada, zahvaljujući Popinoj nerazboritoj priči o duhovima, verovatno će pride imati i košmare.

Dafne nikada nije pomenula Popi košmare koji su odavno mučili Eviju. Kako bi neko ko nije majka razumeo kako izgleda tešiti svake noći preplašeno dete? Kako bi razumela koliko je strašno nemati nekog koga će usred noći munuti i reći: „Sad je na tebe red?“ Dafne je čeznula da ima nekog s kim će deliti postelju, nekoga ko će umirivati i Evijine i njene noćne more. Veoma dugo je, kad bi usred noći čula Evijin vrisak, pružala ruku preko kreveta, ali nalazila samo prazninu i sve pliće udubljenje na madracu, tamo gde je nekada ležao Aleks.

I dalje joj se činilo nestvarno – jedne noći Aleks i ona su stajali jedno kraj drugog, držeći se za ruke, i gledali svoju ćerku u kolevcu, a sledećeg dana Aleksa više nije bilo. Dafne je ostala sama, pitajući

se kako će preživeti, kako će uspjeti da podigne Eviju bez njega. Ali nekako je uspela. Godine su prošle pune usamljenosti i teškoća. Ali to je sada prošlost. Sada će se udati. Uskoro će postati gospođa Stivena Hitertona. Nadala se da će tako košmari i suze zauvek ostati iza njih dve.

„Odavno smo oterali sve gusare“, pričala je Popi dok se Dafne pribirala. „Sada imamo samo ogromna morska čudovišta.“ Nasmejala se, a Evija je ponovo zacvilela.

„Popi, prestani!“ naredila je Dafne. „Nije smešno!“ U glasu joj se osećalo očajanje.

„Evija, dušo“, smesta je rekla Popi, „samo se šalim. Nema nikakvih čudovišta, časna reč!“ Pogledala je Eviju u retrovizoru, a onda se okrenula Dafne.

„Dafne, šta ne valja?“, upitala je na grčkom, znajući da je Evija neće razumeti.

Dafne je znala da nema načina da objasni rođaki kroz šta je sve prošla i koliko se sve izmenilo, koliko se i ona sama izmenila. Otkako je Aleks umro, u Dafninom svetu više nije bilo smeha, već samo zahtevna i neutješna beba, sve veća hrpa računa i stalni strah da neće uspjeti da se snađe sama.

Dotakla je Popi po kolenu. „Izvini, draga. Samo sam nervozna zbog svega ovoga.“ Možda će biti prilike da joj ispriča više, a možda bi bilo najbolje da svoju tugu ostavi u prošlosti.

Popi je odmahнула rukom u znak da je nesporazum otklonjen. „Dušo, sve je u redu. Samo što počinjem da se pitam gde je nestala moja rođaka. U ovoj porodici imamo običaj da se smejemo, čak i kroz suze.“

Za trenutak su se uhvatile za ruke, baš kao kad su kao deca trčale ostrvskim stazama. Dafne se okrenula i naslonila na prozor, kao da će ostrvski vazduh moći da izbriše sve nesporazume i sve duboke tuge.

Ubrzo su stigle do Popinog stana.

„Baš kao nekada, a, Dafne?“ upitala je Popi kad su izašli iz auta. „Hodi, Evija. Uveću te unutra.“ Otvorila je zadnja vrata, uzela Evi-jin kofer i ponovo strpala kesu s venčanicom pod mišicu, a onda je uhvatila Eviju za ruku. „Ovde je i tvoja mama dolazila u posetu. Divno smo se provodile zajedno. Stvarno treba da nađem muža pa da dobiješ rođaku s kojom ćeš se igrati, kao što smo se igrale tvoja mama i ja. Možda će Stiven dovesti nekog finog Amerikanca na venčanje. Šta misliš?“

Evija se nasmešila, a onda se kratko nasmejala dok su se belim mermernim stepeništem penjali u svež senoviti hol.

„Ako upознаš momka, možda ćeš morati da ga poljubiš.“

„Misliš?“ nasmešila se Popi, zadovoljna što će moći da nastavi na tu temu. „Da li mama ljubi Stivena?“

„Ne! Bljak!“ zacičala je Evija i potrčala uz stepenište. Njen smeh odjekivao je kroz mermerni hol.

Dafne se odvezla škripavim liftom na drugi sprat i odvukla kofere u osunčano predsoblje stana.

Kad je sve bilo uneto unutra, Popi ih je odvela u dnevnu sobu. Nasmešila se devojčici. „Ela, Evija. Tvojoj mami i meni će prijati kafa, ali sam suviše umorna da je skuvam. Hoćeš li da nam skuvaš po šolju kafe? Sigurna sam da si sjajna kuvarica, baš kao tvoja mama.“

„Ne znam kako se to radi“, rekla je Evija i slegla ramenima.

„Hajde, hajde“, odgovorila je Popi i podbočila se. „Svaka Grkinja mora znati da skuva kafu, čak i kad je tako mala kao ti.“

„Ali ja nisam Grkinja. Ja sam iz Njujorka.“

Popi je pljesnula rukama od iznenađenja. Nehotice je poluglasno jeknula. „Evija, obećaj mi da to nećeš reći pred bakom.“ Okrenula se ka Dafne. „Rođako, jaja će te ubiti ako ovo čuje.“ Prekrstila se i promrmljala više za sebe. „To dete stvarno kao da nema grčke krvi. Nimalo.“

Dafne je nervozno vrtela verenički prsten. Naravno da nije planirala da Evija postane ovakva. Oduvek je nameravala da s ćerkom